

діяльності у звіті послідовно наводяться всі основні статті надходжень і видатків, різниця яких показує приріст або зменшення грошових коштів по кожному виду діяльності.

За непрямим методом заповнення цієї форми, рух грошових коштів від операційної діяльності визначається шляхом коригування прибутку або збитку від звичайної діяльності до оподаткування на суми:

- амортизації необоротних активів;
- зміни запасів, дебіторської і кредиторської заборгованості, у т. ч. забезпечень, пов'язані зі здійсненням операційної діяльністю, протягом звітного періоду;
- збитків або прибутків від нереалізованих курсових різниць, від неопераційної діяльності та інших негрошових операцій.

Звітним періодом для складання Звіту про рух грошових коштів є календарний рік. До органів статистики він подається не пізніше 28 лютого року наступного за звітним, до органів ДФС не пізніше 01 березня року наступного за звітним (для платників податку на прибуток).

Використання прямого методу дозволяє:

- визначити основні джерела надходження і напрямки витрачання грошових коштів;
- зробити оперативні висновки про достатність коштів для платежів за поточними зобов'язаннями;
- встановити взаємозв'язок між обсягом реалізації продукції та виручкою за звітний період;
- у довгостроковій перспективі допомагає оцінити ліквідність та платоспроможність підприємства.

Використання непрямого методу дозволяє:

- розкрити причину змін у грошових коштах підприємства за звітний період;
- встановити відповідність між фінансовим результатом та власними оборотними коштами;
- розкрити взаємозв'язок між отриманим фінансовим результатом та зміною абсолютного розміру грошових коштів.

Висновок: Враховуючи вищенаведене можна зазначити, що прямий метод складання Звіту про рух грошових коштів є більш поширеним, оскільки є простішим у використанні. Але не дивлячись на обраний метод, підприємство має визначитися із комплексним підходом щодо оцінки грошових потоків підприємства для прийняття обґрунтованих управлінських рішень.

Список використаних джерел

1. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» від 20.06.2018 № 564 [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13>

2. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» № 996-IV [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14>

УДК 334.78

САМОРЕГУЛЮВАННЯ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ

Ромашенко К.О., 4 курс

Науковий керівник: Якушева І.Є., к.е.н, доцент

Таврійський державний агротехнологічний університет

Постановка проблеми. Призначення саморегулювання на фінансовому ринку - забезпечити ефективність функціонування і взаємодію учасників. В сучасних умовах важливою є проблема підвищення ефективності саморегулювання на фінансовому ринку, як доповнення державного регулювання.

Мета статті. Визначення позитивних та негативних ефектів саморегулювання на фінансовому ринку України.

Основні матеріали дослідження. Розвиток саморегулювання на фінансовому ринку має наступні позитивні ефекти: підвищення рівня професійної діяльності учасників, наближення їх до світових стандартів; удосконалення контролю та нагляду; скорочення функцій державних регуляторів, зниження рівня корупції та бюрократизації державного апарату; усунення дублювання функцій регулювання, забезпечення прозорості ринку; підтримка добросовісної конкуренції; акумуляція інформації про недобросовісних позичальників та інших учасників фінансових угод, налагодження співпраці з різними бюро кредитних історій; врегулювати питань, пов'язаних з методологією бухгалтерського обліку та оподаткування операцій; зниження ризиків на рівні фінансово-кредитних установ, окремих сегментів та всього ринку; розвиток професійної освіти та підтримка наукових досліджень за відповідними напрямками.

До негативних наслідків сучасного саморегулювання відноситься підвищення рівня монополізації фінансового ринку. Для нових та невеликих фінансових компаній вступ до саморегулювних організацій може бути досить обтяжливим через необхідність сплати вступних та членських внесків, проходження атестації співробітниками, збору документів тощо і, як наслідок, це призводить до консолідації ринку. До того ж, суттєвим недоліком є спекулювання членством у саморегулювних організаціях з боку окремих фінансово-кредитних установ, що призводить до формування у споживачів фінансових послуг помилкового враження про наявність гарантій якості їх роботи, фінансової надійності та захисту від банкрутства. Проте, проведення державної політики щодо підтримки нового бізнесу та невеликих фінансово-кредитних установ, застосування диверсифікованих вимог до учасників в залежності від прибутку, обсягу портфеля тощо, а також підвищення фінансової грамотності споживачів фінансових послуг в контексті роз'яснення нюансів функціонування саморегулювних організацій дозволять нівелювати вищезазначені недоліки.

Висновок. Саморегулювання має низку переваг перед державним регулюванням, таких як нижчий рівень бюрократизації, значно менше фінансове навантаження на державу, кращий контроль за збереженням балансу інтересів професійних учасників та інтересів суспільства, залучення їх до нормотворчого процесу, збільшення передумов для здорової конкуренції, зменшення (мінімізація) корупційних ризиків тощо. Тому курс України в напрямі наслідування досвіду розвинених країн та перехід до саморегулювання у деяких сферах є обґрунтованим. Однак в Україні досить немає збалансованої концепції розвитку та законодавчо закріпленої єдиної моделі саморегулювання, побудованої на основоположних принципах діяльності саморегулювних організацій, таких як незалежність від держави, наявність повноважень щодо контролю, рівність учасників, відкритість, участь у нормотворчому процесі та інше, єдиних для всіх СРО. Однак розвиток інноваційних напрямів фінансового сектору стимулює появу нових СРО. Все це висвітлює потребу у прийнятті уніфікованого нормативно-правового акта, який заклав би фундамент для розвитку саморегулювання в Україні.

Список використаних джерел

1. Січко С.М. Саморегулювні організації як необхідний елемент функціонування фінансового ринку [Електронний ресурс] / С.М. Січко – Режим доступу: <http://global-national.in.ua/archive/18-2017/93.pdf>
2. Стрілець К.М. Саморегулювання на фінансовому ринку: проблеми визначення дефініцій [Електронний ресурс] / К.М. Стрілець – Режим доступу: file:///C:/Users/User/Downloads/NvChdieu_2012_2_31.pdf
3. Гарбар Ж.В., Гарбар В.А. Саморегулювні організації в системі функціонування фінансового ринку [Електронний ресурс] / Ж.В. Гарбар – Режим доступу: http://www.visnyk-econom.uzhnu.uz.ua/archive/15_1_2017ua/19.pdf